І ти... З царем отим і богом
Давно вже заодно ти!
Не знаю я його, небого.
І півень – із темноти!

Цей спів, це крильне лопотіння,
Ця жінка з-за одвірка...
Згадав – подався десь у тіні
І розридався гірко.

...Чи й наше серце, брате Петре,
Те каменем лежаче,
Колись у темряви і нетри
Так само не заплаче?

Міттенвальд, 1946.